

sonlige Erfaringer om den Retløshed, der paa dette Omraade er her i Landet, idet Cyklisterne ligefrem ere nødte til at arrangere sig med Betjentene i de forskellige Jurisdiktioner for i det hele taget at kunne benytte deres Cykler uden alt for store Ulemper fra dem. Jeg gennemgik forskellige af disse Jurisdiktionsbestemmelser og viste Dem, hvor umuligt det var at overholde dem alene af den Grund, at man ikke kunde kende hverken Amts-, Herreds- eller Sognegrænser, saaledes som det fordres med Hensyn til disse Bestemmelser, Bestemmelserne vare indbyrdes stridende og for fleres Vedkommende ganske uoverholdelige. Jeg skal med Hensyn til dette Punkt i det hele taget indskrænke mig til at henvise til den Forhandling, der blev ført ved Sagens første Behandling, og medmindre der ellers gives mig Anledning dertil, skal jeg ikke videre berøre dette Punkt. Forholdet er, som man vil erindre, det, at der ikke er Tale om nogen Selvbestemmelseret eller Medbestemmelseret, men om en Erklæring, som Amtmanden og Justitsministeren kunne tage mere eller mindre Hensyn til. Derefter fremhæves det i Mindretalsbetænkningen, at „mod Indførelsen af ensartede Forskrifter paa det her omhandlede Omraade rejser der sig desuden en anden Indvending af Vægt.“ Den første Indvending af Vægt maa vist være bortfalden for Koncipisten af Mindretalsbetænkningen. Der er nemlig ikke mere end denne ene Indvending mod Indførelsen af ensartede Forskrifter. Indvendingen lyder saaledes: „Naar der uden Hensyn til Færdsels Forskellighed etableres fælles Regler for Hovedstad og Provinser, for Købstæder og Landdistrikter, vil en saadan Ordning uundgaelig føre med sig, at Reglerne blive for slappe det ene Sted, men unødigt strenge andetsteds.“ Det forbavser mig at læse dette, thi Mindretallet, der har overværet Udvalgets Forhandlinger og i hvert Tilfælde har gennemlæst Ændringsforslagene, vil jo vide, at disse netop gaa ud paa at tage alt muligt Hensyn til de lokale Forskelligartetheder mellem By og Land, saaledes som Mindretallet forlanger. Ser man paa de foreliggende Ændringer, viser det sig, at Ændringsforslaget under Nr. 1 netop tager dette Hensyn, Ændringsforslaget under Nr. 2 ligeledes, Ændringsforslag under Nr. 3 ligeledes, Ændringsforslag under Nr. 5 ogsaa osv. Udvalget har i det hele taget arbejdet paa den Maade, at man fandt, at man havde liggende her et Forslag om almindelig Færdsel, om almindelige Færdselsregler. Hvor

Færdselsreglerne egne sig til at være fælles for hele Danmark, for Land som for By, der har man gjort dem fælles. Hvor der er stor Forskel paa Forholdene i Land og By, har man tilladt, at der i Politibestemmelserne i Købstæder og købstadlignende Bebyggelser kan tages særskilt Forbehold, saaledes at denne vægtige Indvending, som Mindretallet rejser i Betænkningen, jo i Virkeligheden er fuldt ud imødekommet i Forslaget. Hvis der kunde paapeges flere Punkter, hvor det var nødvendigt at tage dette Forbehold og gøre denne Forskel paa By og Land, havde det været heldigt, om Mindretallet havde fremført disse Punkter i Udvalget; men der er ikke fremkommet noget som helst i denne Retning. Udvalget vil naturligvis, naar saadanne Punkter blive paapegede, tage Hensyn til dem, lige saa vel som man har taget Hensyn til de Punkter, som Udvalgets Flertal selv har fundet. Det er jo bekendt nok, at det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. J. Larsen) er den eneste, der har søgt at slaa denne Sag op til en Sag af politisk Betydning. Ellers har Udvalget som Helhed arbejdet netop i Bestræbelse for at fremme denne Sag, som man fandt var god, og som var et Færdselsspørgsmaal, der havde Betydning, saavel for dem, der benytte Cykler, som for de Folk, der møde de cyklende paa Vejene. Denne Indvending af Vægt forekommer mig altsaa at være ret undervægtig, idet den jo i alt væsentligt er imødegaaet ved de foreliggende Ændringsforslag. Med Hensyn til disse Ændringsforslag skal jeg gøre nogle Bemærkninger. Det første gaar ud paa, at naar en Vej er „ufarbar for Cykler, kan Cyklekørsel paa Gangsti midlertidig tilstedes af vedkommende Vejbestyrelse“. I Lovforslaget, saaledes som det var forelagt, lød dette Punktum noget anderledes, idet Forslagsstillerne havde tænkt sig, at Cyklekørsel paa Gangsti og Fortov overhovedet kunde tilstedes af den Autoritet, under hvem Gangstien eller Fortovet sorterede. Imidlertid har man her begrænset den Frihed, som Forslagsstillerne havde tilsigtet paa dette Omraade, til de Tilfælde, hvor Vejene ere ufarbare for Cykler. Bestemmelsen vil man finde nogenlunde ligelydende med de franske Vedtægter, som ere blevne aftrykte her i Udvalgsbetænkningerne. Der er kun den Forskel, at medens i Frankrig en Cyklist altid har Ret til at benytte en Gangsti, naar Vejen er under Reparation eller ufarbar, saa har Udvalgsflertallet ment, at det vilde være rigtigere at begrænse Cyklistens